

Plébániai Hírvél

Vendégünk volt Orbán Szabolcs vizitátor generális

6 évente a római legfőbb előjáró megbíz egy-egy rendünkből való személyt, hogy külső megfigyelőként a generális atya tekintélyével ellenőrizze életünket. Ebben az évben október 16-án járt rendházunkban ezt a feladatot teljesítve Orbán Szabolcs, az erdélyi kusztódia korábbi vezetője.

Fr. dr. Orbán Szabolcs 1969-ben született Csíksomlyón. Általános iskolai tanulmányait

szülőfalujában, a középiskolát Csíkszeredában a mai Márton Áron Gimnázium végezte. 1991-ben jelentkezett a Kisebbségi Rendjébe. 1992–1998 között teológiai tanulmányokat folytatott a Szegedi Hittudományi Főiskolán. 1999-ben szentelték pappá. 1999-től a római Lateráni Pápai Egyetem Accademia Alfonsiana intézetében tanult, olasz nyelvű doktori disszertációjának címe: A kisebbségi jogok alapjainak etikai-analitikus elemzése és egy megalapozási javaslat a közjó fényében (Róma, 2004).

2004 szeptemberétől a Gyulafehérvári Római Katolikus Hittudományi Főiskola erkölcssteológia tanára, a szászsebesi ferences kolostor előjárója és az egyszerű fogadalmas testvérek nevelője. 2009-től a Szent István királyról nevezett Erdélyi Ferences Rendtartomány miniszter provinciális.

Aki megőrizte a fényt – találkozás Brenner Józseffel

(Bencés öregdiákok találkozója Brenner József atyával október 12.-én plébániánkon.)

A ferences rendház vastag falai között csend uralkodott. Az őszi nap tompán szűrődött be az ólomkeretes ablakon, s a fény egyetlen mozdulatlan porszemcséje úgy táncolt, mintha időtlen imádság lenne. A bencés öregdiákok halk beszélgetése lassan elhalt, amikor az ajtó megnyílt, és belépett Brenner József atya, a 93 éves pap, Boldog Brenner János vértanú testvére.

Mosolygott. Az a fajta mosoly volt ez, amit csak azok tudnak, akik már átláttak a földi fátylon: békés, bölcs, fáradhatatlan.

– Egy kicsit zibbad a kezem – mondta játékos derűvel, miközben leült, s kabátját gondosan az ölébe hajtotta. – De az Úr még mindig megengedi, hogy misézsek.

A szemei tiszták, mélyek, élők voltak. Az a tekintet, amelyik egyszerre látja a múltat és a jövőt. Amikor az oltárra nézett, a mozdulataiban ott volt minden pap hivatása: a szol-

gátat fegyelme és a szeretet csendes alázata.

Brenner József atya a ferences templomban fogadott minket, ahol testvére, Brenner János, a kommunista diktatúra egyik legfiatalabb vértanú papja örökre beírta nevét a hit történetébe.

– Ő mindig szerette az embereket – mondta halkán, és a hangja elmélyült, mintha egy szentmise prefációját idézné.

– Nem tudott haragot tartani. A legnagyobb fájdalom az volt, hogy a gonosz nem kívülről jött, hanem az emberi szívekből.

Az atya elmesélte, amit mi, a történelem könyveiből csak szikár tényként ismerünk: Brenner Jánost 1957 decemberében hívta egy „beteg”, akit valójában a titkosrendőrség csapdájaként állítottak elé. Reverendában és karingben indult el, kezében az Oltáriszentséggel.

A mező szélén megtámadták. Harminckétszer szúrták meg késsel, de még akkor sem engedte el a szentségtartót. Krisztus Testét a mellkasához szorította, mintha e földi testből a megváltás fényébe menekítené.

– Aznap éjjel – folytatta József atya –, a falu kutyái ugattak. Az emberek kimentek, és meglátták a testét. A gyilkosok a lábánál fogva húzták le a domboldalról, hogy a kútba dobják, de az égő lámpások elriasztották őket. Aztán egy pajtaajtóra fektették, és úgy végezték el a helyszínelést...

A történetnél néma csend támadt. Az atya a kezét a mellére tette.

– Nem bosszút érdemelnek, hanem imát. Néhányuk megőrült, volt, aki kórházba került, másokat elnémított a bűnük súlya. Isten ítélete csendben szokott eljönni – mondta, majd hosszú pillanatig csak nézett a kereszt felé.

A szobában azóta is érezni lehetett valami láthatatlan jelenlétet. Mintha az a hit, amelyért János atya meghalt, most az ő testvéreben tovább élt volna – csendben, derűsen, békében.

A mise után, amikor együtt álltunk az oltár előtt, Brenner József atya lassan, de biztos mozdulattal letérdelt. A kő hideg volt, de a gesztusban ott volt a hit melege.

– Látjátok, testvérek – mondta halkán –, a térd hajlik, de a szív nem roppan. A kereszt a mi egyenes gerincünk.

Amikor felállt, rám mosolygott.

– János megtanított minket arra, hogy az Eucharisztia nem tárgy, hanem élet. Az ember a szívével hordozza Krisztust, nem a kezében.

Ez a mondat ott maradt bennem, mint egy lassan kialakuló gyertyafény, amely még sokáig világít a sötétben.

A 93 éves pap tekintetében nem volt semmi keserűség – csak hála.

Hála a szolgálatért, a testvéreért, a túlélésért, és talán a megértett szenvedésért is.

Amikor kiléptünk a templomból, a vasárnapi mise után a nap ragyogott. Szombathelyen a ferences templom oldalában az őszi levelek között halk szél sodródott végig, s bennem egyetlen gondolat maradt: Isten néha az emlékezet

által gyógyítja a világot.

Mi, akik hallgattuk, valamit magunkkal vittünk abból a fényből, amit a Brenner-testvérek hagytak ránk. És ha valaki majd egyszer megkérdezi, mit jelent ma hűségesnek lenni, talán csak annyit mondok: hűségesnek lenni azt jelenti, térdre esni és tovább szolgálni.

A Ferences Esték keretében Ámosz atyát hallgattuk:

Sokan sok mindent kértek Jézustól, de az apostolok kértek-e valamit Jézustól? Mi volt az? Talán kenyérszaporítás, betegek gyógyítása, vihar lecsendesítése? Apostolok egyetlen dolgot kértek Jézustól.

Amit kértek: Taníts minket imádkozni! (Lk 11,1) Megértették, hogy itt van Mesterük titka! Jézus pedig nem azt mondta: vallásos emberek vagytok, tudtok imádkozni... Hanem rendben van! Tanítalak benneteket!

Ezután Jézus mivel kezdi az apostolok tanítását? Azzal, hogy HOL imádkozz! „Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót.” (Mt 6,6)

Nyilván nem a fizikailag magányos hely a lényeg, hanem a szellemi szabadság! Hiszen Jézus is gyakran imádkozott mások előtt.

A mások tekintetétől való függésünk története:

- Pici gyermekkorban kezdődik: a gyereknek egyáltalán nem mindegy, hogy az anyja hogy néz rá...
- Aztán iskolás korban bonyolultabb lesz: az iskolás gyerek igyekszik megfelelni tanárainak is és a társainak is. (Mit gondol rólam a tanító néni? Hogyan viselkedjek? Mit szólnak a diáktársak?)
- Később: Még jobban előtérbe kerül, hogy mások mit gondolnak rólam? Megélhetésük is ettől függ. (Elég jó munkatárs vagyok? Elég tehetséges tanár vagyok? Elég divatos, vagy vonzó vagyok? Úgy nézek ki, hogy senki ne gondoljon semmit rólam?)
- Ha nincs jelen senki személyesen, akkor is ez a helyzet: Teljesen egyedül vagy, de felmerül a gondolat: Mit gondolna az anyám és az apám, ha látna? Mit szólnának a szomszédok? Ezután bármit teszel, az apád, anyád, szomszédok, vagy akárki tekintetében teszed. Nincsenek jelen, lehet, hogy már meg is haltak, de az ő elvárásuk alatt vagy...

Ha igazán imádkozni szeretnél, ebből az emberek általi

elvárásoktól befolyásolt világából ki kell lépned isten szabad világába! Miért? Mert imádkozni csak az isten tekintete alatt tudsz!

Tanuljunk szabadnak lenni a világ legszabadabb emberétől, Jézustól!

A) Szabad volt anyja, rokonok elvárásától (Mt 12,47)

B) Szabad volt a barátja elvárásától (Mt 11,3)

C) Szabad volt a nép elvárásától, a tömegnyomástól, az előljárók igényétől

Hogyan tudott Jézus ilyen szabad lenni? Mentés minden külső elvárástól? A Jordán folyónál szerzett tapasztalat egész életét meghatározta: Miközben más emberek látták, és Keresztelő János is tiltakozott, Ő egyedül az Atya tekintetét kereste. És úgy kapott „like”-ot (tetszésnyilvánítást) az Atyától (Mt 3,17), hogy nem tett még valójában semmi különösezt. (Nem tanított még senkit, nem gyógyított még senkit...) Ez a szellemi szabadság! Megélni az igazságot: ISTEN FELTÉTELEK NÉLKÜL SZERET TÉGED!

E) Ezért Jézus szabadságra tanítja követőit is. Ahogy már megállapítottuk: (Mt 6,6)

LÉPJ BE EGYETLEN VALAKI TEKINTETE ALÁ! AZ Ő TEKINTETE ALATT SZABAD LEHETSZ!

Rendalapítónk, Szent Ferenc is kilépett mások tekintete alól, azért, hogy egyedül A Mennyei Atya tekintete alatt élhesse életét.

„Mikor a püspök elé értek, minden habozás és késelem nélkül, és anélkül, hogy kérdést várt vagy maga csak egy szót is szolt volna, levetette és atyja kezébe számlálta minden ruhadarabját; még alsó ruháját sem tartotta meg, úgy-hogy anyaszült meztelenül állott a sokaság előtt.” (2025. 10. 10., P. Hajas Ámosz)

Hirdetések

Ma **Missziós vasárnap** van. A perselyadományokat a miszsiók javára gyűjtjük.

Októberben hétfőtől péntekig du. 4-től **rózsafüzért**, majd a zsolozsmát imádkozzuk a Loreto-kápolnában

A Családpasztorációs Bizottság szeretettel hívja egyházmegegyén családjait Kőszegre 11.22.-én **Családi Lelkinapra**.

November 1-je és 30-a között az esti 17.00 órás szentmiséket **elhunyttjainkért** ajánljuk fel. Kérjük, hogy a lezárt borítékokba helyezzük el az elhunytak nevét, a szentmisékre szánt adományt, és az irodába vigyük be.